

1. Jen vzpomínky pošmistrovic kluka (vycital)

1. $\begin{matrix} C & F & C \\ & D & G \end{matrix}$ Jan Vyčítal Loreta Lynn
Mý mládí byly kamenický luka
a jízda na krách, když led jarem puká,
 $\begin{matrix} C & F & C \\ & G & C \end{matrix}$
za vsí jsme měli lípu a stůl plnej Rychlejších šípů
a divokejších snů pošmistrovic kluka.
2. A jsem moc rád, že jsem měl tátu-písta,
nelhal, nekrad', nebyl komunista,
na co šáhnul, to uměl dělat, máloco dělal nerad,
byl pošťák, jehož duše byla čistá.
3. $\begin{matrix} C^\# & F^\# & C^\# \\ & D^\# & G^\# \end{matrix}$
Vím, pro tátu to byla doba těžká,
už nebyl poštmistr, už dostal peška,
 $\begin{matrix} C^\# & F^\# & C^\# \\ & G^\# & C^\# \end{matrix}$
jezdil ve vlakový poště, nepřekročil spadlý koště
a já měl pod polštářem v kleci ježka.
4. Mý mládí byly kamenický luka,
a tak mi nic nikdo nenakuká,
nejdřív utek' syn můj tety, a pak další vzali mety,
to jsou vzpomínky pošťákovíc kluka.
5. $\begin{matrix} D & G & D \\ & E & A \end{matrix}$
Kdybych ti, táto, moh' dát svou krev do žil,
snad by ses pádu komunistů dožil,
 $\begin{matrix} D & G & D \\ & A & D \end{matrix}$
snad ses ale díval z mraků, z toho nebeskýho vlaku,
jak se ten hliněnej kolos složil.
6. Mý mládí byly kamenický luka
a jízda na krách, když led jarem puká,
dnes v tom starým obydlí už nikdo nebydlí,
jen vzpomínky pošmistrovic kluka.

2. Když jsme opustili Prahu (Jan Vyčítal)

1. $\begin{matrix} A & D & A & E & A \\ & A & D & A & E & A \end{matrix}$
Když jsme opustili Prahu, slunce svítilo,
když jsme opustili Prahu, slunce svítilo.
 $\begin{matrix} E & A \\ & A \end{matrix}$
Piva bylo dosti, jídla do sytosti,
 $\begin{matrix} E & A \\ & A \end{matrix}$
piva bylo dosti, jídla do sytosti,
 $\begin{matrix} A & D & A & E & A \end{matrix}$
když jsme opustili Prahu, slunce svítilo.
2. Když jsme opustili pivovar, bečka byla prázdná,
když jsme opustili pivovar, bečka byla prázdná.
My jsme popíjeli, dobře jsme se měli,
my jsme popíjeli, dobře jsme se měli,
když jsme opustili pivovar, bečka byla prázdná.

3. Táhnou se jak těsto štrůdlu (Jan Vyčítal)

- R: $\begin{matrix} C & F \\ & G & C \end{matrix}$
Ty víš dobře, Želivko, kam jsem chodil na pivko,
když jsem ještě pískal kudlu,
 $\begin{matrix} F \\ & G & C \end{matrix}$
těžko velím kanadám, když usárnu si na hřbet dám,
táhnou se jak těsto štrůdlu.
1. $\begin{matrix} C & F & C \\ & G^\# & \end{matrix}$
Já dobře vím, že když přivřu své oči trochu víc,
tak šlapu zas tu štreku dalekou,
 $\begin{matrix} C & F & C \\ & G & C \end{matrix}$
čmoud trampských ohňů rozfoukal čas skoro jako nic
tam pod Borovnem v jedlích nad řekou.
- R:
2. Ty pěníla jsi v peřejích jak pivo chlazený,
tys dělala tu štreku jako nic,
já na tvých březích sušival svůj maskáč zmáčený,
když houkal vlak od Dolních Kralovic.
- R:
3. Nad hlavou se mi tyčí zas most nedokončený
a než si pod ním rozložím svůj byt,
chtěl bych starej pult nálevní a věže kostelní
pro dnešní večer z vody vylovit.
- R:
- R:

4. To tenkrát v šedesátom osmom (Jan Vyčítal)

1. A
Mám v Plzni kámoše, už je to řada let,
 D
vždycky rád slyším plzeňské dialekt
 A F^7 E^7 A
a když tam jedu čundrem, dám o sobě vědět,
řekne mi: „Usárnu, tu si tutam dej,
 D
na tuten gauč, tam si neseď,
 A F^7 E^7 A
tam už něco přes dvacet let nesmí nikdo sedět.“
2. „Ani já tam neseďám, to se nevyplácí,
tam seděli tenkrát v srpnu Rusáci,
no, a jak sem vlítli, děly se psi kusy,
tátu vytáh' z úkrytu ten ataman,
co tlustým zadkem rozsednul nám otoman,
a od těch dob v něm máme blechy, šváby, rusy.“
- R1:** A E
To tenkrát v šedesátom osmom, když Rus nás osvobodil po svom,
 E^7 A
s tanky a děly, na čapkách rudý hvězdy měli,
 E
dost splihlý krovky měli soldáti ze Škodovky
 E^7
a místní krásky zpívaly sborem:
 A D A E^7 A
„Běž domů, Ivane, čeká tě Nataša, Nataša, Nataša, Nataša.“
3. Před pár lety byl kámoš u pomníku,
rejhy od bot zbyly jen na chodníku,
když ho k autu vlekli, tak ruce měl za záda,
je to dávno, čas tak rychle utíká,
jeho dcera měla odznak Fučíka,
a s ní socialistický práce celá brigáda.
4. Tenkrát v srpnu byla ještě hrozně malá,
jak to kotě průvodce potřebovala,
průvodce, co by ji ved' po jejím vlastním osudu,
tak ji marně lákali na diskohrátky,
zbyly po ní jen dva uplakaný řádky:
„V tomhle blbým státě já už dál žít nebudu!“
- R2:** Já trvám na tom, a na to nemusím být Platón,
že dávno měli sedět už doma na prdeli,
my jsme ty druhý, co mají k hvězdám rádi pruhy,
na věčný čásky chcem sborem zpívat:
„Škoda lásky ...“
- R1:**

1. vycital
2. Jan Vyčítal
3. Jan Vyčítal
4. Jan Vyčítal

Jen vzpomínky pošmistrovic kluka	1
Když jsme opustili Prahu	1
Táhnou se jak těsto štrůdlu	1
To tenkrát v šedesátom osmom	2